

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 12. júna 2012 (*)

„Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov – Nariadenie (EHS) č. 1408/71 – článok 14 ods. 1 písm. a) a článok 14a ods. 1 písm. a) – články 45 ZFEÚ a 48 ZFEÚ – Dočasná práca v inom členskom štáte ako je ten, na území ktorého je činnosť bežne vykonávaná – Rodinné dávky – Uplatniteľná právna úprava – Možnosť poskytnúť prídavky na dieťa členským štátom, na území ktorého sa vykonáva dočasná práca, ale ktorý nie je príslušným štátom – Uplatnenie vnútroštátneho pravidla na zamedzenie súbehu, ktoré vylučuje poskytnutie tohto prídavku v prípade poberania porovnateľného prídavku v inom štáte“

V spojených veciach C-611/10 a C-612/10,

ktorých predmetom sú návrhy na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podané rozhodnutiami Bundesfinanzhof (Nemecko) z 21. októbra 2010 a doručené Súdnemu dvoru 23. decembra 2010, ktoré súvisia s konaniami:

Waldemar Hudzinski

proti

Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (C-611/10),

a

Jaroslav Wawrzyniak

proti

Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (C-612/10),

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, predsedovia komôr A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, J. Malenovský, M. Safjan a A. Prechal (spravodajkyňa), sudcovia G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J.-J. Kasel a D. Šváby,

generálny advokát: J. Mazák,

tajomník: K. Maláček, referent,

so zreteňom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. decembra 2011,

so zreteňom na pripomienky, ktoré predložili:

- W. Hudzinski a J. Wawrzyniak, v zastúpení: N. Lamprecht, Rechtsanwalt,
- nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a K. Petersen, splnomocnení zástupcovia,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Fehér, K. Szíjjártó a K. Veres, splnomocnení zástupcovia,

– Európska komisia, v zastúpení: V. Kreuschitz a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,
po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. februára 2012,
vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrhy na začatie prejudiciálneho konania sa týkajú výkladu článku 14 ods. 1 písm. a) a článku 14a ods. 1 písm. a) nariadenia Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, v znení zmenenom, doplnenom a aktualizovanom nariadením Rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996 (Ú. v. ES L 28, 1997, s. 1; Mim. vyd. 05/003, s. 3), zmeneným a doplneným nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 647/2005 z 13. apríla 2005 (Ú. v. EÚ L 117, s. 1, ďalej len „nariadenie č. 1408/71“), ako aj pravidiel týkajúcich sa Zmluvy o FEÚ v oblasti voľného pohybu pracovníkov a zásady zákazu diskriminácie.

2 Tieto návrhy boli podané v rámci sporov, ktorých účastníkmi sú pán Hudzinski a Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse (Agentúra pre zamestnanie a rodinné dávky, Wesel), ako aj pán Wawrzyniak a Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse (Agentúra pre zamestnanie a rodinné dávky, Mönchengladbach) a ktorých predmetom je zamietnutie priznania prídavkov na dieťa v Nemecku.

Právny rámec

Právo Únie

3 Prvé a piate odôvodnenie nariadenia č. 1408/71 znie takto:

„keže ustanovenia o koordinácii vnútroštátnych právnych predpisov sociálneho zabezpečenia patria do rámca voľného pohybu pracovníkov, ktorí sú štátnymi príslušníkmi členských štátov a musia sa podieľať na zlepšovaní ich životnej úrovne a podmienok zamestnanosti;

...

keže je nutné v rámci tejto koordinácie zaručiť rovnaké zaobchádzanie podľa rôznych právnych predpisov rôznych členských štátov pracovníkom žijúcim v členských štátoch a na nich závislým osobám a pozostalým v spoločenstve“.

4 Ôsme až desiate odôvodnenie tohto nariadenia stanovuje:

„keže na zamestnancov a samostatne zárobkovo činné osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, sa má vzťahovať systém sociálneho zabezpečenia iba jedného členského štátu, aby sa predišlo prekryvaniu uplatňovaných právnych predpisov rôznych členských štátov a komplikáciám, ktoré by mohli z tohto plynúť;

keže situácie, keď osoba podlieha právnym predpisom dvoch členských štátov súťasne, ako výnimka zo všeobecného pravidla, majú byť čo najviac obmedzené v počte aj v rozsahu;

keže hľadisko zaručenia rovnakého zaobchádzania so všetkými pracovníkmi, ktorí sú zamestnaní na území členského štátu, tak úinne ako je to možné, je vhodné za právne predpisy, ktoré sa majú uplatňovať, určiť právne predpisy toho členského štátu, v ktorom je osoba v

zamestnaneckom vzťahu alebo vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť“.

5 § 13 nariadenia č. 1408/71 nazvaný „Všeobecné pravidlá“ uvádza:

„1. Pokiaľ v § 14c a 14f nie je ustanovené inak, osoby, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určujú v súlade s ustanoveniami tejto hlavy.

2. Pokiaľ § 14 až 17 neustanovujú inak:

a) na osobu zamestnanú na území jedného členského štátu sa vzťahujú právne predpisy tohto štátu dokonca aj vtedy, ak má bydlisko na území iného členského štátu alebo ak sa sídlo alebo miesto podnikania podniku alebo fyzickej osoby, ktorá ho zamestnáva, nachádza na území iného členského štátu;

...“

6 § 14 uvedeného nariadenia s názvom „Osobitné pravidlá, ktoré sa vzťahujú na osoby vykonávajúce závislú činnosť, okrem námorníkov“, stanovuje:

„§ 13 ods. 2 písm. a) sa použije s nasledujúcimi výnimkami a výhradami:

1. a) Osoba, ktorá je zamestnaná na území členského štátu podnikom, pre ktorý zvyčajne pracuje, a ktorá je vyslaná týmto podnikom na územie iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu pre tento podnik, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce neprekročí 12 mesiacov a že nie je vyslaná s cieľom, aby nahradila inú osobu, ktorá ukončila dobu svojho vyslania;

...“

7 V zmysle § 14a nariadenia č. 1408/71 s názvom „Osobitné pravidlá týkajúce sa osôb, okrem námorníkov, ktoré sú samostatne zárobkovo činné“:

„§ 13 ods. 2 písm. b) sa použije s nasledujúcimi výnimkami a výhradami:

1. a) osoba, ktorá je obvykle samostatne zárobkovo činnou osobou na území jedného členského štátu a ktorá vykonáva prácu na území iného členského štátu, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že predpokladané trvanie tejto práce nebude dlhšie než 12 mesiacov;

...“

8 § 73 patriaci do kapitoly 7 hlavy III nariadenia č. 1408/71 a nazvaný „Zamestnanci alebo samostatne zárobkovo činné osoby, ktorých rodinní príslušníci majú bydlisko v inom členskom štáte, ako je príslušný štát“ stanovuje:

„Zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, ktorá podlieha právnym predpisom členského štátu, má nárok ohľadom svojich rodinných príslušníkov, ktorí majú bydlisko na území iného členského štátu, na rodinné dávky, ktoré [sú] ustanovené právnymi predpismi prvého štátu, ako keby mali bydlisko v tomto štáte, podľa [s výhradou – *neoficiálny preklad*] ustanovení prílohy VI.“

9 § 76 nariadenia č. 1408/71, ktorý sa tiež nachádza v uvedenej kapitole 7 a je nazvaný „Pravidlá alebo priority v prípadoch prekrývania [súbehu – *neoficiálny preklad*] nároku na rodinné

dávky podľa právnych predpisov príslušného štátu a podľa právnych predpisov členského štátu bydliska rodinných príslušníkov“, uvádza:

„1. Keď počas rovnakého obdobia tým istým rodinným príslušníkom z dôvodu vykonávania povolania právne predpisy členského štátu, na území ktorého majú rodinní príslušníci bydlisko, priznajú nárok na rodinné dávky, nárok na rodinné dávky, ktoré náležia podľa právnych predpisov iného členského štátu, ak to prichádza do úvahy podľa článkov 73 alebo 74, bude pozastavený do výšky, ktorú priznávajú právne predpisy prvého členského štátu.

2. Ak sa nárok na dávky neuplatnil v členskom štáte, na území ktorého majú rodinní príslušníci bydlisko, príslušná inštitúcia iného členského štátu môže uplatniť ustanovenia odseku 1, ako keby dávky poskytoval prvý členský štát.“

10 Článok 10 nariadenie Rady (EHS) č. 574/72 z 21. marca 1972, ktorým sa stanovuje postup pri vykonávaní nariadenia č. 1408/71 v znení zmenenom, doplnenom a aktualizovanom nariadením č. 118/97, zmeneným a doplneným nariadením č. 647/2005 (člen len „nariadenie č. 574/72“), nazvaný „Pravidlá uplatniteľné v prípade súbehu nárokov na rodinné prídavky pre zamestnancov alebo samostatne zárobkovo činné osoby“ znie:

„1. a) Nárok na dávky alebo rodinné prídavky splatné podľa právnych predpisov členského štátu, podľa ktorých nadobudnutie nároku na tieto dávky alebo prídavky nepodlieha podmienkam poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, sa pozastaví, ak sú počas rovnakého obdobia dávky splatné tomu istému rodinnému príslušníkovi len podľa vnútroštátnych právnych predpisov druhého členského štátu alebo pri uplatnení článku 73, 74, 77 alebo 78 nariadenia, a to do výšky týchto dávok.

b) Ak je však zárobková činnosť vykonávaná na území prvého členského štátu:

i) v prípade dávok splatných buď len podľa vnútroštátnych právnych predpisov druhého členského štátu, alebo podľa článku 73 alebo 74 nariadenia [č. 1408/71] osobe, ktorá má nárok na rodinné dávky, alebo osobe, ktorej majú byť tieto prídavky vyplatené, nárok na rodinné dávky splatné buď len podľa vnútroštátnych právnych predpisov tohto druhého členského štátu, alebo podľa týchto článkov sa pozastaví do výšky rodinných prídavkov poskytovaných podľa právnych predpisov členského štátu, na území ktorého má rodinný príslušník bydlisko. Náklady na dávky vyplácané členským štátom, na území ktorého má rodinný príslušník bydlisko, znáša tento členský štát;

...“

Nemecké právo

11 § 62 zákona o dani z príjmov (Einkommensteuergesetz, člen len „EStG“) vo svojom odseku 1 s názvom „Oprávnené osoby“ stanovuje:

„Na deti v zmysle § 63 má nárok na prídavok na deti podľa tohto zákona ten:

1. kto má v tuzemsku trvalý pobyt alebo sa tu obvykle zdržiava, alebo

2. kto nemá v tuzemsku trvalý pobyt ani sa tu obvykle nezdržiava, ale

a) má neobmedzenú daňovú povinnosť k dani z príjmov podľa § 1 ods. 2 alebo

b) sa s ním zaobchádza, ako keby mal neobmedzenú daňovú povinnosť k dani z príjmov podľa § 1 ods. 3.“

12 V zmysle § 65 EStG nazvaného „ďalšie prídavky na deti“:

„1. Prídavky na deti sa neposkytujú na dieťa, na ktoré je poskytovaná jedna z nasledujúcich dávok alebo na ktoré by taká dávka bola poskytovaná, ak by sa o ňu požiadalo:

(1) prídavky na deti stanovené v príslušných právnych predpisoch týkajúcich sa úrazov alebo finančnej pomoci poskytovanej právnymi predpismi o dôchodkovom poistení;

(2) prídavky na deti poskytované v zahraničí a porovnateľné s prídavkami na nezaopatrené dieťa alebo s jednou z dávok uvedenou v bode 1;

...

2. Ak je v prípadoch uvedených v odseku 1 prvej vete bode 1 výška hrubej sumy inej dávky nižšia než prídavky na deti podľa § 66 [EStG], vyplatia sa prídavky na deti vo výške rozdielu, ak tento predstavuje minimálne 5 eur.“

13 § 66 EStG upravuje pravidlá o výške prídavkov na deti a spôsoboch ich vyplatenia.

Spory vo veciach samých a prejudiciálne otázky

14 Pán Hudzinski je poľský občan s trvalým pobytom v Poľsku, pričom tam pôsobí ako samostatne hospodáriaci roľník. Pán Hudzinski je sociálne poistený v tomto poľskom štáte.

15 Od 20. augusta do 7. decembra 2007 pracoval pán Hudzinski ako sezónny zamestnanec v podniku v oblasti záhradníctva v Nemecku. Na základe vlastnej žiadosti bol v Nemecku za rok 2007 považovaný za daňovníka s neobmedzenou daňovou povinnosťou k dani z príjmu.

16 Za obdobie, počas ktorého pracoval v Nemecku, požiadal pán Hudzinski v zmysle § 62 a nasl. EStG o vyplatenie prídavkov na dieťa za svoje dve deti s trvalým pobytom v Poľsku vo výške 154 eur mesačne na dieťa.

17 Agentur für Arbeit Wesel – Familienkasse zamietla túto žiadosť, ako aj následnú sťažnosť proti tomuto zamietnutiu. Po zamietnutí žaloby proti zamietnutiu jeho sťažnosti podal pán Hudzinski proti prvostupňovému rozhodnutiu opravný prostriedok na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

18 Pán Wawrzyniak je poľský občan, ktorý žije spolu so svojou manželkou a ich spoločnou dcérou v Poľsku. Tam je aj poistený v systéme sociálneho zabezpečenia.

19 Od februára do decembra 2006 pracoval pán Wawrzyniak v Nemecku ako vyslaný zamestnanec. Za rok 2006 mu bola spolu s jeho manželkou vyrubená daň z príjmov v Nemecku.

20 Za obdobie, počas ktorého pracoval v Nemecku, žiadal pán Wawrzyniak v zmysle § 62 a nasl. EStG o vyplatenie prídavkov na dieťa za svoju dcéru vo výške 154 eur mesačne. Jeho manželka bola pokrytá výlučne nemocenským poistením v Poľsku a to vrátane tohto obdobia. Dostávala tu, najmä počas tohto obdobia, na svoju dcéru prídavky v mesačnej výške 48 PLN, čiže približne 12 eur.

21 Agentur für Arbeit Mönchengladbach – Familienkasse zamietla žiadosť pána Wawrzyniaka, ako aj sťažnosť, ktorú podal proti tomuto zamietnutiu. Po zamietnutí žaloby proti zamietnutiu jeho

sťažnosti podal pán Wawrzyniak proti prvostupňovému rozhodnutiu opravný prostriedok na vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

22 Vo svojich žalobách podaných na Bundesfinanzhof pán Hudzinski a pán Wawrzyniak uvádzajú, že z rozsudku z 20. mája 2008, Bosmann (C-352/06, Zb. s. I-3827), vyplýva, že § 62 a nasl. EStG ostávajú uplatniteľné aj v prípade, ak v zmysle nariadenia ?. 1408/71 nie je Spolková republika Nemecko príslušným členským štátom v súlade s článkom 14a ods. 1 písm. a) tohto nariadenia vo veci pána Hudzinského a v súlade s článkom 14 ods. 1 písm. a) uvedeného nariadenia vo veci pána Wawrzyniaka.

23 Okrem toho pán Wawrzyniak uvádza, že jeho nárok na prídavky na dieťa v Nemecku nie je vylúčený ani podľa ustanovení § 65 ods. 1 prvej vety bodu 2 v spojení s § 65 ods. 2 EStG, keďže tieto ustanovenia odporujú právu Únie a v každom prípade nie sú uplatniteľné v rámci pôsobnosti nariadenia ?. 1408/71.

24 V tejto súvislosti vnútroštátny súd v prvom rade zastáva názor, že význam už citovaného rozsudku Bosmann musí byť chápaný v tom zmysle, že hoci členský štát nie je príslušný podľa článku 13 a nasl. nariadenia ?. 1408/71, napriek tomu má oprávnenie poskytnúť migrujúcemu pracovníkovi rodinné dávky v súlade s jeho vnútroštátnym právom.

25 Podľa tohto súdu však z uvedeného rozsudku vyplýva, že toto oprávnenie smie byť priznané len za určitých okolností.

26 Po prvé členský štát, ktorý nie je príslušný v zmysle článku 13 a nasl. nariadenia ?. 1408/71, disponuje týmto oprávnením iba v prípade, ak rovnako, ako to bolo vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Bosmann, tento členský štát poskytuje rodinné dávky z dôvodu, aby migrujúcemu pracovníkovi tým, že využil svoje právo na voľný pohyb, nevznikla ujma na právach.

27 Tento predpoklad sa však netýka konaní vo veci samej, keďže pánom Hudzinskému a Wawrzyniakovi nevznikla žiadna ujma na právach z dôvodu, že v Nemecku vykonávali dočasnú prácu.

28 V súlade s článkom 14 ods. 1 písm. a) a článkom 14a ods. 1 písm. a) nariadenia ?. 1408/71 ostáva totiž právna úprava vo veci sociálneho zabezpečenia, ktorá je uplatniteľná na ich prípad, nezmenená v tom zmysle, že čo sa týka obdobia ich dočasnej práce v Nemecku, ostávajú daťovníkmi podľa požadovanej právnej úpravy.

29 Z toho dôvodu nemohli prísť o výhodnejšie prídavky na dieťa upravené v nemeckom právnom poriadku, keďže na ne nikdy nemali nárok.

30 Po druhé vnútroštátny súd zastáva názor, že predmetné situácie vo veci samej sa aj inak podstatne odlišujú od veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Bosmann. V rozpore so situáciou v už citovanom rozsudku Bosmann totiž v situáciách vo veci samej Spolková republika Nemecko nie je členským štátom, na území ktorého majú deti trvalý pobyt. Je teda otázkou, či táto skutočnosť predstavuje ďalšiu podmienku, ktorá obmedzuje oprávnenie nepríslušného členského štátu poskytnúť migrujúcemu pracovníkovi rodinné dávky.

31 Po tretie vnútroštátny súd zastáva názor, že je rovnako nutné si položiť otázku, či uvedené oprávnenie nemá byť obmedzené za predpokladu, že v právnej úprave príslušného členského štátu neexistuje porovnateľný nárok na rodinné dávky, rovnako ako v prípade veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Bosmann, ale na rozdiel od situácií vo veci samej, v ktorej pracovníci požívali výhodu týchto prídavkov v príslušnom členskom štáte.

32 Následne za predpokladu, že v rozpore s tvrdením vnútroštátneho súdu nepríslušný ?lenský štát disponuje, v prípade, ako je ten vo veci samej, oprávnením poskytnúť rodinné dávky, hoci sú principiálne odlišné od tých vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Bosmann, si treba položiť otázku, či právo Únie, osobitne ustanovenia Zmluvy v oblasti voľného pohybu pracovníkov alebo zásada zákazu diskriminácie, bráni pravidlu, ako je to vyplývajúce z § 65 EStG, podľa ktorého prídavky na dieťa sú poskytnuté jedine vtedy, ak dotknutá osoba nemá nárok na porovnateľné prídavky v príslušnom ?lenskom štáte.

33 Nakoniec vnútroštátny súd poukazuje na skutočnosť, že ak je v rozpore s jeho právnym názorom odpoveď na poslednú otázku kladná, vyvstáva otázka, akým spôsobom je potrebné postupovať pri existencii súbehu nárokov.

34 Za týchto podmienok Bundesfinanzhof rozhodol prerušiť konanie vo veci C-611/10 a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Má sa ?lánok 14a ods. 1 písm. a) nariadenia (ES) ? 1408/71 vykladať tak, že odníma ?lenskému štátu, ktorý je podľa tohto nariadenia nepríslušný, oprávnenie priznať na základe svojej vnútroštátnej právnej úpravy rodinné dávky pracovníkovi len prechodne zamestnanému na jeho území v každom prípade vtedy, keď samotný pracovník ako ani jeho deti v nepríslušnom štáte nebyvajú ani sa tam zvyčajne nezdržiavajú?“

35 Vo veci C-612/10 Bundesfinanzhof rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa ?lánok 14 ods. 1 písm. a) nariadenia ? 1408/71 vykladať v tom zmysle, že odníma ?lenskému štátu, ktorý je podľa tohto nariadenia nepríslušný, do ktorého bol pracovník vyslaný a ktorý nie je ani ?lenským štátom bydliska detí pracovníka, v každom prípade právomoc priznať vyslanému pracovníkovi rodinné dávky, ak mu vyslaním do tohto ?lenského štátu nevznikla ujma na právach?“

2. Ak je odpoveď na prvú otázku záporná:

Má sa ?lánok 14 ods. 1 písm. a) nariadenia ? 1408/71 vykladať v tom zmysle, že ?lenský štát, ktorý nie je príslušný a do ktorého je pracovník vyslaný, je v každom prípade oprávnený priznať rodinné dávky iba vtedy, ak je nesporné, že v inom ?lenskom štáte neexistuje žiaden nárok na porovnateľné rodinné dávky?

3. Ak je aj odpoveď na túto otázku záporná:

Bránia právne predpisy... Únie ustanoveniu vnútroštátneho práva, akým je § 65 EStG, ktoré vylučuje nárok na rodinné dávky v prípade, ak má byť porovnateľná dávka vyplatená v zahraničí alebo by mohla byť vyplatená na základe príslušnej žiadosti?

4. Ak je odpoveď na túto otázku kladná:

Akým spôsobom je potrebné postupovať pri súbehu nároku v príslušnom štáte, ktorý je zároveň ?lenským štátom bydliska detí, a nároku v štáte, ktorý nie je príslušný a nie je ani ?lenským štátom bydliska detí?“

36 Uznesením predsedu Súdneho dvora zo 14. februára 2011 boli veci C-611/10 a C-612/10 spojené na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a rozsudku.

O prejudiciálnych otázkach

O jedinej otázke vo veci C-611/10 a o dvoch prvých otázkach vo veci C-612/10

37 Jedinou otázkou vo veci C-611/10 a dvoma prvými otázkami vo veci C-612/10, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 14 ods. 1 písm. a) a článok 14a ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71 majú vykladať v tom zmysle, že bránia poľskému štátu, ktorý nie je označený v zmysle týchto ustanovení za príslušný štát, poskytnúť migrujúcemu pracovníkovi vykonávajúcemu dočasnú prácu na jeho území prídavky na deti v súlade so svojou vnútroštátnou právnou úpravou za podmienok, ako sú tie vo veci samej, vrátane prípadu, keď sa zistilo po prvé, že predmetnému pracovníkovi nevznikla ujma na právach z dôvodu využitia jeho práva na voľný pohyb, keďže mu zostal zachovaný nárok na rodinné dávky rovnakej povahy v príslušnom poľskom štáte, a po druhé, že ani pracovník, ani dieťa, na ktoré sa požaduje prídavok, nemajú obvyklý pobyt na území poľského štátu, kde bola vykonávaná dočasná práca.

38 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že tak, ako to správne uviedol vnútroštátny súd, právna úprava uplatniteľná na situáciu žalobcov vo veci samej, ktorá sa týka ich nároku na rodinné dávky, je určená jednotlivo článkom 14 ods. 1 písm. a) a článkom 14a ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71.

39 Je totiž nesporné, že v zmysle článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71 pán Wawrzyniak počas obdobia kratšieho ako dvanásť mesiacov, keď bol vyslaný do Nemecka, podliehal právnej úprave poľského štátu, na území ktorého mala sídlo spoločnosť, pre ktorú bežne pracoval, t. j. poľskej právnej úprave.

40 Rovnako je nepochybné, že podľa článku 14a ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71 bol pán Hudzinski v období, ktoré nepresahovalo dvanásť mesiacov, počas ktorého vykonával pracovnú činnosť v Nemecku, daňovníkom podľa právnej úpravy poľského štátu, na území ktorého vykonáva bežne svoju samostatne zárobkovú činnosť, t. j. poľskej právnej úpravy.

41 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry ustanovenia hlavy II nariadenia č. 1408/71, ktoré určujú právnu úpravu uplatniteľnú na pracovníkov, ktorí sa pohybujú v rámci Európskej únie, majú za cieľ najmä zabezpečiť, aby sa na dotknuté osoby vzťahoval systém sociálneho zabezpečenia iba jedného poľského štátu, aby sa tak zamedzilo súbehu uplatniteľných vnútroštátnych právnych úprav a komplikáciám, ktoré z neho môžu vyplývať. Táto zásada je vyjadrená najmä v článku 13 ods. 1 tohto nariadenia (pozri najmä rozsudok zo 14. októbra 2010, Schwemmer, C-16/09, Zb. s. I-9717, bod 40 a citovanú judikatúru).

42 Navyše článok 48 ZFEÚ stanovuje koordináciu právnych predpisov poľských štátov, a nie ich harmonizáciu, takže hmotnoprávne a procesné rozdiely medzi systémami sociálneho zabezpečenia jednotlivých poľských štátov, a teda ani nároky osôb zapojených do týchto systémov nie sú týmto ustanovením dotknuté, pričom každý poľský štát zostáva príslušný na to, aby vo svojich právnych predpisoch určil podmienky poskytovania dávok sociálneho zabezpečenia pri dodržaní práva Únie (pozri najmä rozsudok z 30. júna 2011, da Silva Martins, C-388/09, Zb. s. I-5737, bod 71 a citovanú judikatúru).

43 V rámci toho nemôže primárne právo Únie poistencovi zabezpečiť, aby premiestnenie sa do iného poľského štátu bolo neutrálne v oblasti sociálneho zabezpečenia. Uplatnenie vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá by bola menej výhodná z hľadiska dávok sociálneho zabezpečenia, prípadne na základe ustanovení nariadenia č. 1408/71, môže byť teda v zásade v súlade s požiadavkami primárneho práva Únie v oblasti voľného pohybu osôb (pozri analogicky

rozsudok da Silva Martins, už citovaný, bod 72).

44 Z týchto zásad vyplýva, že žalobcovia vo veci samej, ktorí sa premiestnili z jedného členského štátu do druhého, v danom prípade do Spolkovej republiky Nemecko, aby tu vykonali prácu, majú v zásade nárok iba na rodinné dávky stanovené v právnej úprave prvého členského štátu, ktorá je jedinou právnou úpravou uplatniteľnou v zmysle nariadenia ?. 1408/71 napriek tomu, že tieto prídavky sú, tak ako v danom prípade, menej výhodné v porovnaní s prídavkami rovnakej povahy stanovenými v nemeckej právnej úprave.

45 Hoci nie sú nemecké orgány povinné poskytnúť podľa práva Únie predmetný prídavok na dieťa vo veci samej, treba si položiť otázku, či toto právo zabraňuje možnosti ho poskytnúť, najmä ak, ako to vyplýva zo spisu predloženého Súdnemu dvoru, sa zdá, že podľa nemeckej právnej úpravy mohli žalobcovia vo veci samej mať prospech z tohto prídavku na základe skutočnosti, že mali neobmedzenú daňovú povinnosť k dani z príjmov alebo sa s nimi zaobchádzalo, ako keby ju mali, pričom vnútroštátnemu súdu prináleží preveriť tieto skutočnosti.

46 Ako v tejto súvislosti pripomenul Súdny dvor v bode 29 už citovaného rozsudku Bosmann, ustanovenia nariadenia ?. 1408/71 treba vykladať s ohľadom na článok 48 ZFEÚ, ktorý smeruje k zjednodušeniu voľného pohybu pracovníkov a vyplýva z neho najmä to, že migrujúci pracovníci nesmú prísť o svoje nároky na dávky sociálneho zabezpečenia ani utrpieť zníženie sumy týchto dávok z dôvodu, že využili právo na voľný pohyb, ktoré im priznáva Zmluva.

47 Rovnako v bode 30 toho istého rozsudku Súdny dvor uviedol, že prvé odôvodnenie nariadenia ?. 1408/71 uvádza, že ustanovenia o koordinácii vnútroštátnych právnych predpisov sociálneho zabezpečenia, ktoré toto nariadenie obsahuje, patria do rámca voľného pohybu pracovníkov a musia sa podieľať na zlepšovaní ich životnej úrovne a podmienok zamestnanosti.

48 Vo svetle týchto skutočností Súdny dvor v bode 31 už citovaného rozsudku Bosmann rozhodol, že za okolností, akými sú okolnosti vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, nemožno členský štát bydliska zbaviť oprávnenia poskytnúť rodinné dávky osobám s bydliskom na jeho území. Hoci sa podľa článku 13 ods. 2 písm. a) nariadenia ?. 1408/71 na osobu, ktorá je zamestnaná na území jedného členského štátu, vzťahujú právne predpisy tohto štátu, aj ak má bydlisko na území iného členského štátu, neznamená to, že toto nariadenie bráni členskému štátu bydliska priznať na základe svojej vnútroštátnej právnej úpravy tejto osobe rodinné prídavky.

49 Súdny dvor v bode 32 rovnakého rozsudku uviedol, že zásada výlučného uplatnenia právnej úpravy prijatej v zmysle ustanovení hlavy II nariadenia ?. 1408/71, pripomenutá aj v bode 41 tohto rozsudku, nemôže slúžiť ako základ pre vylúčenie toho, aby členský štát, ktorý nie je príslušný a ktorý neviaže nárok na rodinnú dávku na podmienky zamestnania alebo poistenia, mohol priznať takúto dávku osobe s bydliskom na jeho území, pokiaľ možnosť takéhoto priznania skutočne vyplýva z jeho právnej úpravy.

50 V prejednávaných veciach sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora, či musí byť možnosť členského štátu, ktorý nie je príslušným štátom podľa ustanovení hlavy II nariadenia ?. 1408/71, priznať rodinné dávky osobe s bydliskom na jeho území za podmienok ako boli tie vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Bosmann, prijatá rovnako aj v situáciách, ako sú tie vo veci samej, bez ohľadu na skutočnosť, že sa tieto vo viacerých ohľadoch odlišujú od situácie vo veci, v ktorej bol vydaný už uvedený rozsudok Bosmann.

51 Po prvé, pokiaľ ide o relevantnosť skutočnosti, že žalobcovia vo veci samej nestratili nárok na dávky sociálneho zabezpečenia, ani im tieto neboli znížené z dôvodu, že využili svoje právo na voľný pohyb, keďže im zostal zachovaný nárok na rodinné prídavky v príslušnom členskom štáte, táto skutočnosť sama osebe nevyplýva možnosť, aby nepríslušný členský štát poskytol takéto

prídavky.

52 Ak totiž v bode 29 už citovaného rozsudku Bosmann Súdny dvor uviedol, že migrujúci pracovníci nesmú prísť o svoj nárok na dávky sociálneho zabezpečenia ani utrpieť zníženie sumy týchto dávok z dôvodu, že využili právo na voľný pohyb, ktoré im priznáva Zmluva, toto vyjadrenie je formulované vyslovene ako príklad možných účinkov článku 48 ZFEÚ a účelu tohto ustanovenia pre výklad nariadenia č. 1408/71.

53 Okrem toho toto vyjadrenie, ktoré je potrebné chápať v súlade so špecifickosťou konania vo veci samej, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok, má iba druhotný význam vo vzťahu k zásade uvedenej v rovnakom bode daného rozsudku na prvom mieste a vyplývajúcej z ustálenej judikatúry, podľa ktorej ustanovenia nariadenia č. 1408/71 sa majú vykladať vo svetle cieľa článku 48 ZFEÚ, ktorým je prispieť k vytvoreniu čo možno najväčšej slobody pohybu migrujúcich pracovníkov (pozri najmä rozsudok da Silva Martins, už citovaný, bod 70 a citovanú judikatúru).

54 V tejto súvislosti je dôležité tiež uviesť, že z prvého odôvodnenia nariadenia č. 1408/71 vyplýva, že jeho cieľom je podieľať sa na zlepšení životnej úrovne a podmienok zamestnanosti migrujúcich pracovníkov.

55 V tejto súvislosti však Súdny dvor rozhodol, že by to znamenalo ísť nad rámec cieľa nariadenia č. 1408/71 a zároveň vyčleniť sa mimo účelu a rámca článku 48 ZFEÚ, ak by sa toto nariadenie vykládalo tak, že zakazuje členskému štátu, aby pracovníkom a ich rodinným príslušníkom priznal širšiu sociálnu ochranu, aká vyplýva z uplatnenia tohto nariadenia (rozsudok zo 16. júla 2009, Chamier-Gliscinski, C-208/07, Zb. s. I-6095, bod 56).

56 Právna úprava Únie v oblasti koordinácie vnútroštátnych právnych predpisov sociálneho zabezpečenia totiž nemôže byť najmä s ohľadom na jej ciele a okrem výslovných výnimiek, ktoré sú v súlade s týmito cieľmi, uplatňovaná tak, že migrujúcemu pracovníkovi alebo jeho právnym nástupcom sa odníme nárok na dávky poskytované výlučne podľa právnej úpravy jedného členského štátu (pozri najmä rozsudok da Silva Martins, už citovaný, bod 75).

57 Vzhľadom na tieto skutočnosti je potrebné konštatovať, že nemožno vylúčiť výklad článku 14 ods. 1 písm. a) a článku 14a ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71, ktorý umožňuje členskému štátu poskytnúť rodinné dávky v situácii, ako je tá vo veci samej, v ktorej migrujúci pracovník ani neprišiel o svoje právo na dávky sociálneho zabezpečenia, ani neutrpel zníženie sumy týchto dávok z dôvodu, že využil právo na voľný pohyb, keďže mu zostal zachovaný nárok na rodinné dávky rovnakej povahy v príslušnom členskom štáte, pretože tento výklad sa môže podieľať na zlepšení životnej úrovne a podmienok zamestnanosti migrujúcich pracovníkov, tým že im prizná širšiu sociálnu ochranu, ako je tá vyplývajúca z uplatnenia daného nariadenia, a tým sa spolupodieľa na účele týchto ustanovení, ktorých cieľom je uľahčiť voľný pohyb pracovníkov.

58 Po druhé, pokiaľ ide o odvolanie sa na trvalý pobyt migrujúceho pracovníka na území nepríslušného členského štátu, od ktorého sa požaduje rodinná dávka podľa už citovaného rozsudku Bosmann, toto je vysvetliteľné skutočnosťou, že vo veci, v ktorej bol vydaný už uvedený rozsudok, žalobkyňa vo veci samej mala nárok na prídavok na základe trvalého pobytu v tomto štáte v zmysle § 62 ods. 1 EStG bez toho, aby toto ustanovenie podriaľovalo daný nárok na podmienky zamestnania alebo poistenia.

59 Z toho dôvodu ide o odvolanie na základe nároku na predmetnú rodinnú dávku podľa vnútroštátnej právnej úpravy dotknutého členského štátu a osobitne o kritérium trvalého pobytu, ktoré sa nachádza v uvedenej právnej úprave.

60 § 62 ods. 1 EStG však uvádza, že nárok na prídavok na deti má tiež každý, kto nemá v

tuzemsku trvalý pobyt ani sa tu obvykle nezdržiava, ale má neobmedzenú daňovú povinnosť k dani z príjmov alebo sa s ním zaobchádza, ako keby ju mal.

61 A o toto druhé kritérium ide v konaniach vo veci samej.

62 Ak podľa vnútroštátneho práva tieto dve kritériá upravené v § 62 ods. 1 EStG tvoria samy osebe základ nároku na prídavok na dieťa, pričom ich overenie prislúcha vnútroštátnemu súdu, tak z odvolania sa na kritérium týkajúce sa trvalého pobytu migrujúceho pracovníka v už citovanom rozsudku Bosmann nevyplýva, že nemecký štát, ktorý nie je príslušným štátom v zmysle ustanovení hlavy II nariadenia EÚ 1408/71, môže priznať rodinnú dávku iba v prípade, ak je požadovaná na základe tohto kritéria, a že táto možnosť je naopak vylúčená v situácii, keď bude uplatnené alternatívne kritérium.

63 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd rovnako pýta na relevantnosť skutočností v situáciách vo veci samej, keď na rozdiel od situácie, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Bosmann, dieťa nemá trvalý pobyt na území nepríslušného nemeckého štátu, od ktorého sa požaduje prídavok.

64 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že v už citovanom rozsudku Bosmann sa Súdny dvor v predmetnej veci neodvolával na existenciu kritéria týkajúceho sa územia nepríslušného nemeckého štátu pri odôvodnení záveru, že tomuto štátu prislúcha možnosť poskytnúť rodinné dávky.

65 Nakoniec je nutné uviesť, že je pravda, že v situácii, ako je tá vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok Bosmann, predstavoval trvalý pobyt migrujúceho pracovníka a dieťaťa na území nepríslušného nemeckého štátu konkrétne kritérium osobitne úzko vymedzené s ohľadom na povahu predmetného prídavku.

66 V daných konaniach vo veci samej spočíva spojenie predmetných situácií a územia nepríslušného nemeckého štátu, od ktorého sa požadujú rodinné dávky, v neobmedzenej daňovej povinnosti k dani z príjmov, čo sa týka príjmov vyplývajúcich z dočasnej práce vykonanej v tomto nemeckom štáte. Takéto spojenie sa zakladá na konkrétnom kritériu a môže byť považované za dostatočne úzko vymedzené vzhľadom na skutočnosť, že požadovaná rodinná dávka je financovaná z daňových príjmov.

67 Za daných okolností nie je zrejmé, že poskytnutie prídavku v situáciách vo veci samej, ktorý nie je podriadený podmienkam zamestnania alebo poistenia, môže neprimerane ovplyvniť predvídateľnosť a efektívnosť uplatnenia koordinačných pravidiel nariadenia EÚ 1408/71, ktoré predstavujú podmienky právnej istoty, ochraňujúcej tiež záujmy migrujúcich pracovníkov, a ktoré sa spolupodieľajú na zásade uvedenej v bode 41 tohto rozsudku, ktorá pri uplatnení predstavuje výlučnú zásadu právnej úpravy nemeckého štátu označeného v zmysle týchto pravidiel za príslušný nemecký štát.

68 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na jedinú otázku vo veci C-611/10 a na prvé dve otázky vo veci C-612/10 odpovedať tak, že článok 14 ods. 1 písm. a) a článok 14a ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71 sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia členskému štátu, ktorý nie je označený v zmysle týchto ustanovení za príslušný štát, poskytnúť migrujúcemu pracovníkovi vykonávajúcemu dočasnú prácu na jeho území prídavky na deti v súlade so svojou vnútroštátnou právnou úpravou za podmienok, ako sú tie vo veci samej, vrátane prípadu, keď sa zistilo po prvé, že predmetnému pracovníkovi nevznikla ujma na právach z dôvodu využitia jeho práva na voľný pohyb, keďže mu zostal zachovaný nárok na rodinné dávky rovnakej povahy v príslušnom členskom štáte, a po druhé, že ani pracovník, ani dieťa, na ktoré sa požaduje prídavok, nemajú obvyklý pobyt na území členského štátu, kde bola vykonávaná dočasná práca.

O tretej a štvrtej otázke vo veci C-612/10

69 Svojou treťou a štvrtou otázkou vo veci C-612/10, ktoré je potrebné skúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či právo Únie a osobitne pravidlá na zamedzenie súbehu upravené v článku 76 nariadenia č. 1408/71 a v článku 10 nariadenia č. 547/72, pravidlá Zmluvy v oblasti voľného pohybu pracovníkov a zásada zákazu diskriminácie majú byť vykladané v tom zmysle, že bránia v situácii, ako je tá vo veci samej, uplatneniu pravidla vnútroštátneho práva, ako je to vyplývajúce z § 65 EStG, ktoré vylučuje nárok na prídavky na dieťa, ak je porovnateľný prídavok poskytovaný v inom štáte alebo by bol poskytovaný, ak by o to bolo požadované.

70 V tejto súvislosti, keďže z preskúmania prvých dvoch otázok vo veci C-612/10 vyplýva, že článok 14 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 1408/71 sa má vykladať v tom zmysle, že v situácii, ako je tá vo veci samej, má Spolková republika Nemecko, ktorá nie je príslušným štátom v zmysle tohto ustanovenia, oprávnenie, ale nie povinnosť, poskytnúť vyslanému pracovníkovi vykonávajúcemu dočasnú prácu na jej území prídavky na dieťa v súlade so svojou vnútroštátnou právnou úpravou, tento štát má v zásade rovnako právo rozhodnúť, tak ako to uvádza vnútroštátny súd, či a prípadne akým spôsobom chce zohľadniť, že v príslušnom členskom štáte, v zmysle uvedeného ustanovenia v danom prípade Poľskej republiky, existuje nárok na porovnateľnú dávku.

71 Ak však v situácii, ako je tá vo veci samej, právna úprava nepríslušného členského štátu upravuje nárok na rodinnú dávku, ktorá poskytuje dodatočnú sociálnu ochranu migrujúcemu pracovníkovi z dôvodu, že tento mal neobmedzenú dočasnú povinnosť k dani z príjmov v tomto členskom štáte alebo sa s ním zaobchádzalo, ako keby ju mal v období, počas ktorého vykonával prácu, prípadné pravidlá na zamedzenie súbehu stanovené v tejto právnej úprave, ako tie vyplývajúce z § 65 EStG, sa nemôžu uplatniť, ak sa konštatovalo, že toto uplatnenie je v rozpore s právom Únie.

72 V už citovanom rozsudku Schwemmer, na ktorý sa odvolávajú žalobcovia vo veci samej, Súdny dvor rozhodol, že v situácii, ako je tá vo veci samej, sa pravidlo na zamedzenie súbehu upravené v článku 10 nariadenia č. 547/72 má vykladať v tom zmysle, že nárok na prídavok na dieťa podľa nemeckej právnej úpravy nemôže byť čiastočne pozastavený podľa § 65 ods. 1 EStG až do výšky sumy, ktorá mohla byť poskytnutá vo Švajčiarsku.

73 Je však potrebné uviesť, že v situácii, ako je tá vo veci samej, sa nezohľadňuje uvedené pravidlo na zamedzenie súbehu ani to upravené v článku 76 nariadenia č. 1408/71, keďže táto situácia sa netýka predpokladaného súbehu nárokov upravených v právnej úprave členského štátu pobytu dotknutého dieťaťa a nárokov vyplývajúcich z právnej úpravy členského štátu zamestnania, ktorý je označený za príslušný štát v zmysle uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle rozsudky Bosmann, už citovaný, bod 24, ako aj Schwemmer, už citovaný, body 43 a 51).

74 Vo veci samej je totiž Poľská republika aj členským štátom pobytu dotknutého dieťaťa, aj

ľenským štátom zamestnania vyslaného pracovníka, ktorý je označený za príslušný štát v zmysle ľánku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia ľ. 1408/71, t. j. ľenským štátom, na území ktorého má sídlo spoločnosť, pre ktorú tento bežne pracuje.

75 Z toho vyplýva, že pravidlá na zamedzenie súbehu upravené v ľánku 76 nariadenia ľ. 1408/71 a ľánku 10 nariadenia ľ. 574/72 nemôžu v danom prípade brániť vylúčeniu nároku na prídavok na dieťa podľa vnútroštátneho pravidla o zabránení súbehu, ako je to vyplývajúce z ľ 65 EStG.

76 Uplatnenie takéhoto vnútroštátneho pravidla o zabránení súbehu vo veci, ako je tá vo veci samej, však tým, že zrejme nevedie, tak ako to vyplýva zo spisu predloženého Súdneho dvoru, k zníženiu sumy prídavku v porovnaní so sumou podobného prídavku poberaného v inom štáte, ale k jeho vylúčeniu, môže predstavovať dôležitú nevýhodu, ktorá v skutočnosti ovplyvňuje väčšie množstvo migrujúcich pracovníkov ako usadených pracovníkov, ktorí vykonávali celú svoju činnosť v predmetnom ľenskom štáte, pričom prináleží vnútroštátnemu súdu preveriť tieto skutočnosti.

77 Sú to totiž predovšetkým migrujúci pracovníci, ktorí môžu využívať potenciálne veľmi rozdielne hodnoty porovnaných prídavkov v inom štáte, osobitne v ich ľenskom štáte pôvodu.

78 Takáto nevýhoda sa zdá tým menej opodstatnená, keď predmetný prídavok vo veci samej je financovaný z daňových príjmov a keď podľa predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy žalobca vo veci samej má nárok na tento prídavok z dôvodu, že mal neobmedzenú daňovú povinnosť k dani z príjmov v Nemecku.

79 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že cieľ ľánkov 45 ZFEÚ a 48 ZFEÚ by nebol dosiahnutý, ak by migrujúci pracovníci mali v dôsledku výkonu svojho práva na voľný pohyb stratiť výhody sociálneho zabezpečenia, ktoré im zabezpečuje právna úprava jedného ľenského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudok da Silva Martins, už citovaný, bod 74 a citovanú judikatúru).

80 Z judikatúry Súdneho dvora takisto vyplýva, že cieľom ľánkov 45 ZFEÚ až 48 ZFEÚ, rovnako ako nariadenia ľ. 1408/71 prijatého na ich vykonanie je najmä zamedziť tomu, aby sa s pracovníkom, ktorý využil svoje právo na voľný pohyb, zaobchádzalo bez objektívneho odôvodnenia nevýhodnejšie než s pracovníkom, ktorý celú svoju kariéru pracoval v jedinom ľenskom štáte (pozri v tomto zmysle rozsudok da Silva Martins, už citovaný, bod 76 a citovanú judikatúru).

81 Napriek tomu, že je možné nevýhodu uvedenú v bode 76 tohto rozsudku vysvetliť rozdielnou právnou úpravou v ľenských štátoch v oblasti sociálneho zabezpečenia, ktorá pretrváva navzdory existencii koordinovaných pravidiel stanovených v práve Únie, je táto nevýhoda v rozpore s požiadavkami primárneho práva Únie v oblasti voľného pohybu pracovníkov (pozri analogicky najmä rozsudok da Silva Martins, už citovaný, body 72 a 73, ako aj citovanú judikatúru).

82 Tento záver nie je možné spochybniť cieťom ľlánku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia 1408/71, ktorým je podťa judikatúry Súdneho dvora, ako aj podťa vyjadrenia vnútroštátneho súdu podpora voťného pohybu služieb tým spôsobom, že zabraťuje, aby bol podnik usadený v jednom ľlenskom štáte povinný prihlásiť svojich pracovníkov, ktorí inak podliehajú systému sociálneho zabezpeťenia tohto štátu, do príslušného systému sociálneho zabezpeťenia iného ľlenského štátu, kde boli vyslaní na vykonávanie práce na obmedzenú dobu, ťo by sťažovalo tomuto podniku využitie tohto základného práva (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 10. februára 2000, FTS, C-202/97, Zb. s. I-883, body 28 a 29).

83 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že cieťom vylúťenia práva na prídavok na dieťa, ktoré vyplýva v situácii vo veci samej z uplatnenia vnútroštátneho pravidla na zamedzenie súbehu, ako je to uvedené v § 65 EStG, nie je zabrániť poplatkom alebo administratívnym komplikáciám, ktoré môžu mať za následok zmenu uplatniteľnej právnej úpravy pre podniky iných ľlenských štátov pri vyslaní ich zamestnancov do Nemecka.

84 Je totiž zrejmé, že predmetný prídavok vo veci samej sa poskytuje bez toho, aby boli podniky, o ktorých pracovníkov ide, povinné finanťne prispievať na tento prídavok a bez toho, aby im boli v tejto súvislosti uložené administratívne povinnosti.

85 Preto je potrebné na tretiu a štvrtú otázku vo veci C-612/10 odpovedať tak, že pravidlá Zmluvy v oblasti voťného pohybu pracovníkov sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia v situácii, ako je tá vo veci samej, uplatneniu pravidla vnútroštátneho práva, ako je to vyplývajúce z § 65 EStG, pokiať toto pravidlo nevedie k zníženiu sumy tohto prídavku v porovnaní s porovnateľným prídavkom v inom štáte, ale k jeho vylúťeniu.

O trovách

86 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k úťastníkom konania vo veci samej incidenťný charakter a bolo zaťaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdny dvor a nie sú trovami uvedených úťastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veťká komora) rozhodol takto:

1. **ľlánok 14 ods. 1 písm. a) a ľlánok 14a ods. 1 písm. a) nariadenia Rady (EHS) 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatťovaní systémov sociálneho zabezpeťenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo ľinné osoby a ich rodinných príslušníkov, ktorí sa pohybujú v rámci spoloťenstva, v znení zmenenom, doplnenom a aktualizovanom nariadením Rady (ES) 118/97 z 2. decembra 1996, zmeneným a doplneným nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) 647/2005 z 13. apríla 2005, sa majú vykladať v tom zmysle, že nebránia ľlenskému štátu, ktorý nie je oznaťený v zmysle týchto ustanovení za príslušný štát, poskytnúť migrujúcemu pracovníkovi vykonávajúcemu doťasnú prácu na jeho území prídavky na deti v súlade so svojou vnútroštátnou právnou úpravou za podmienok, ako sú tie vo veci samej, vrátane prípadu, keď sa zistilo po prvé, že predmetnému pracovníkovi nevznikla ujma na právach z dôvodu využitia jeho práva na voťný pohyb, keďže mu zostal zachovaný nárok na rodinné dávky rovnakej povahy v príslušnom ľlenskom štáte, a po druhé, že ani pracovník, ani dieťa, na ktoré je požadovaný prídavok, nemajú obvyklý pobyt na území ľlenského štátu, kde bola vykonávaná doťasná práca.**

2. **Pravidlá Zmluvy o FEÚ v oblasti voťného pohybu pracovníkov sa majú vykladať v tom zmysle, že bránia v situácii, ako je tá vo veci samej, uplatneniu pravidla vnútroštátneho práva, ako je to vyplývajúce z § 65 zákona o dani z príjmov (Einkommensteuergesetz),**

pokiaľ toto pravidlo nevedie k zníženiu sumy tohto prídavku v porovnaní s porovnateľným prídavkom v inom štáte, ale k jeho vylúčeniu.

Podpisy

* Jazyk konania: nemčina.